

Ἐκεῖνος ὅστις εἶθε νὰ γίνη παρανάλωμα τοῦ κεραυνοῦ (ἐν ἀραις). Συνών. ἀστραποκεντημένος. Πβ. *ἀναλαμποκεντημένος, ἀνελαδισμένος (ιδ. ἀναλαμπίζω 1), *ἀναλαμποφαγωμένος.

ἀστροπέτρα ἡ, Ἀθῆν. — Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄστρο καὶ πέτρα.

Λίθος πολύτιμος οἶονεὶ λάμπων ὡς ἀστήρ.

ἀστροπουλλάκι τό, ἀμάρτ. ἀστροπουλ-λάτδιν Κύπρ.

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. ἀστροπούλλο.

Μικρὸν ἄστρον, θωπευτικῶς ἐπὶ προσφιλοῦς προσώπου: Ἄσμ.

Δὲν τό 'χω γιῶ ὁ Σαράπαλης 'ς τὸν Ἄδῃ πῶς θὰ πάω, μόνον τ' ἀστροπουλ-λάτδιν μου ποῦ θὰ τὸ πάρῃ ἄλ-λος.

ἀστροπούλλο τό, ἀμάρτ. ἀστροπ'λλο Θράκ. (Σαρ-εκκλ.) ἀστροπόν Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. ἄστρο.

Μικρὸν ἄστρον. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀστερούδι.

ἀστροσπαρμένος ἐπίθ. ΚΠαλαμ. Τραγούδ. πατρ. 100.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄστρο καὶ τοῦ σπαρμένος μετοχ. τοῦ ρ. σπέρνω.

Ὁ δι' ἀστέρων κατεσπαρμένος, ἀστροποίκιλτος: Ποίημ.

Κάμμιὰ νεράϊδα σπλαχνικὴ μὲ ροῦχ' ἀστροσπαρμένα.

Συνών. ἀστροσπαρτος, ἀστροστολισμένος, ἀστροστολόιστος.

ἀστροσπαρτος ἐπίθ. ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή² 16 — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄστρο καὶ τοῦ ἐπιθ. σπαρτός.

Ἀστροσπαρμένος, ὁ ιδ., ἐνθ' ἀν.: Ποίημ.

Μιὰ χαραινύλλα σὰν ἀπὸ μαργαριτάρι
λεύκαινε τὸν ἀστροσπαρτο ἀκόμη αἰθέρα

ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἀν.

ἀστροστολισμένος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ. (λ. ἀστροστολίζω).

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄστρο καὶ τοῦ στολισμένος μετοχ. τοῦ ρ. στολίζω.

Ἀστροσπαρμένος, ὁ ιδ.: Ἀστροστολισμένος οὐρανός.

ἀστροστολόιστος ἐπίθ. ΚΠαλαμ. Ὑμν. Ἀθην. 67 ITυπάλδ. Ποίημ. 47.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄστρο καὶ τοῦ ἐπιθ. στολιστός.

Ἀστροσπαρμένος, ὁ ιδ.: Ποίημ.

Ἡ νύχτα εἶν' ἀστροστολόιστη κ' ἡ αὐγὴ τὰ διώχνει τ' ἄστρα
ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἀν.

Νύχτα γλυκειά, ἀστροστολόιστη, πλὴν μὴν προβῆς γιὰ μένα
ITυπάλδ. ἐνθ' ἀν.

ἀστρουδάτος ἐπίθ. Κῶς.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστρούδι καὶ τῆς καταλ. -ατος.

Ὁ ἔχων ἀστερίσκον ἐπὶ τοῦ μετώπου: Ὑγιὸς ἀστρουδάτος (ἐκ παραμυθ.).

ἀστρούδι τό, Σύμ. ἀστρούδ' Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄστρο καὶ τῆς καταλ. -ούδι.

Μικρὸν ἄστρον. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀστερούδι.

ἀστρούλλακας ὁ, Πελοπν. (Λακων.)

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. ἀστρουλλάς διὰ τῆς καταλ. -ακας.

Ὁ ἀστήρ ἑωσφόρος. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀστρομερίτης.

ἀστρουλλάκι τό, σύνθηθ. ἀστρουλλάτοι Σκῦρ.

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. ἀστρούλλι διὰ τῆς καταλ. -άκι.

1) Μικρὸν ἄστρον σύνθηθ.: Ἄσμ.

Διὸ ἀστρουλλάκι ἐπροβάλα | ἀπὸ το' ἀνατολῆς τῇ δάδα
Κρήτ.

Πρῶτ' ἀστρουλλάκι τ' οὐρανοῦ, κατέβα κάνε κρείοι,
ἓνα πανέραιο ἀντρώγυνο βουλήθη νὰ χωρίση

Λακων.

Τὸ δικό μου τὸ παιδάτσι | λάμπει σὰν τὸ ἀστρουλλάτσι
Σκῦρ. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀστερούδι. 2) Μικρὸν ἐπὶ τοῦ μετώπου ζόφων στίγμα ἐκ λευκῶν τριχῶν ὅμοιον πρὸς ἀστέρα Θήρ. (Οἶα). 3) Ζυμαρικὸν κατ' ἀστρομορφα τμημάτια σύνθηθ. Συνών. ἀστράκι 3, ἀστρί 5.

ἀστρουλλας ὁ, ΣΣκίπη Νύχτ. πρωτομ. 51.

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. ἀστρούλλι διὰ τῆς καταλ. -ας.

Ὁ ἀστήρ ἑσπερος: Ἀκόμα εἶναι πολὺ νωρίς, δὲ βλέπεις τὸν ἀστρουλλα ποῦ δὲ βασιλεψε ἀκόμα; Συνών. ἀποσπερινός 2α, ἀποσπερίτης 1, ἀπόσπερος 2, ἀστροφεγγίτης.

ἀστρούλλι τό, σύνθηθ. ἀδούλλι Τσακων.

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. ἄστρο διὰ τῆς καταλ. -ούλλι.

Μικρὸν ἄστρον ἐνθ' ἀν.: Ἐν' ἀστρούλλι πρόβαλε μέσ' ἀπὸ τὰ σύννεφα σύνθηθ. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀστερούδι.

ἀστρουρανός ὁ, Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄστρο καὶ οὐρανός.

Ὁ ἑναστρος οὐρανός: Ἄσμ.

Κι ὅσον εἶν' ὁ ἀστρουρανός νὰ εἶναι λεφτοκάργα
νὰ στέλλω 'ς τὴν ἀγάπη μου νὰ μ' ἀγαπᾷ καθάρεια.

ἀστρούτσικο τό, Καπ. (Ποτάμ.)

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. ἄστρο διὰ τῆς καταλ. -ούτσικο, δι' ἣν ιδ. -ούτσικος.

Μικρὸν ἄστρον: Ἄσμ.

Ἐνα ἄστρον ἀστρούτσικο π' ἀκολουθεῖ τὸ φέγγο

νὰ τό 'χω 'ς τὰ μανίκια μου, νὰ τό 'χω 'ς τὰ λινά μου.

Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀστερούδι.

ἀστροφεγγαράκιν τό, Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄστρο καὶ φεγγαράκιν, δι' ὃ ιδ. φεγγαράκι.

Οἱ ἀστέρες καὶ ἡ σελήνη ὁμοῦ: Ἄσμ.

Γιὰ τὸν πρῶτον μου, γιὰ τὸν ὑστερινόν μου

γιὰ τὸν Κωσταντῆν, τὰ φύλλα τῆς καρδιᾶς μου,

τηνὰν ἔλουνζα 'ς τὸ ἀστροφεγγαράκιν.

Συνών. ἀστροφεγγάριν.

ἀστροφεγγάριν τό, Πόντ. ἀστροφέγγαρον Πόντ. ἀστροφέγγαρο Λεξ. Βυζ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄστρο καὶ φεγγάριν, δι' ὃ ιδ. φεγγάρι.

Ἀστροφεγγαράκιν, ὁ ιδ.

ἀστροφεγγιά ἡ, ἀστροφεγγία Κύθηρ. ἀστροφεγγιά κοιν. καὶ Καπ. (Σινασσ.) ἀστροφεγγιά πολλαχ. ἀστρουφιγγιά βόρ. ιδιῶμ. ἀστρουφιζιά πολλαχ. βορ. ιδιῶμ. ἀστροφεντζιά Τσακων. ἀστροφοντζιά Τσακων. ἄστροφοντζιά Τσακων. ἀστροφεντζιά Κύπρ. ἀστρουφιζιά Λέσβ. ἄστροφεγγιά Κρήτ. ἄστροφαγγία Καλαβρ. (Μπόβ.) ἄστροφογγία Καλαβρ. (Μπόβ. Χωρίο Βουν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄστρο καὶ φέγγος καὶ τῆς καταλ. -ιά. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Ἡ φεγγοβολία τῶν ἄστρον ἐν αἰθρίᾳ κοιν. καὶ Καπ. (Σινασσ.) Τσακων.: Ἀπόψε εἶν' ὥραία ἀστροφεγγιά. Ἐβλεπα καὶ περπατοῦσα 'ς τὸ δρόμο ἀπ' τὴν ἀστροφεγγιά. Ἀστροφεγγιά σὰν νὰ 'ναι ἡμέρα κοιν. || Ἄσμ.

Νυχτιές χωρὶς ἀστροφεγγιά, νυχτιές χωρὶς φεγγάρι
Ἀρκαδ.

Ἐφῆς μὲ τὴν ἀστροφεγγιά, μὲ τὸ λαμπρὸ φεγγάρι
μοῦ ἔπρεσε τὸ μαντήλι μου τὸ χρυσοπλουμισμένον
Μακεδ. (Φλόρ.) — Ποίημ.

Καὶ σὺ μὴ φεύγῃς, νύχτα μου, μὲ τὴν ἀστροφεγγιά σου,
τώρα ποῦ ζευγαρώσαμε, εἴν' ἔμορφη ἡ ζωὴ

ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2, 235. Συνών. ἀστροφεγγίδα, ἀ-
στροφεγγίτσα, ἀστροφέγγω (ιδ. ἀστροφέγγος 2),
ἀστροφεγγοῦσα, ἀστροφώσιν, ξαστεριά. β) Ἀ-
σθενὲς διάχυτον φῶς Καλαβρ. (Μπόβ.) γ) Αἰθρίασις τοῦ
καιροῦ κατόπιν κακοκαιρίας Καλαβρ. (Μπόβ. Χωρίο Βουν.)
2) Νύξ φωτιζομένη ὑπὸ πανσελήνου Βιθυν.

ἀστροφεγγιάζω ἀμάρτ. ἀστρουφιγιάζου Θράκ.
(Κομοτ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστροφεγγιά.

Ἐκθέτω τι ἐν καιρῷ νυκτὸς εἰς τὸ ὑπαιθρον ὑπὸ τὸ
φῶς τῶν ἄστρων πρὸς ἀπόκτησιν ἱαματικῆς ἢ μαγικῆς
δυνάμεως: Τ' αἰ - Γιανγιοῦ τοῦ κλήδουνα ἔπουνιρὶ δ' ἵζουν
στάχι' μέσα σ' ἓνα ταπί, τ' ἀστρουφιγιάζουν. (ἐκ παραδ.
δ' ἵζουν = στήνιζουν, κοσκινίζουν). Συνών. ἀστρονομῶ 3.

ἀστροφεγγίδα ἡ, ἀμάρτ. ἀστροφεγίδα Κρήτ. (Σητ.)
Ἐκ τῶν οὐσ. ἀστρο καὶ φέγγος καὶ τῆς καταλ. -ίδα.
Ἀστροφεγγιά 1, ὁ ιδ.: Ἀστροφεγίδα ἔχει καὶ δὲ σᾶσε
χρειάζεται φανάρι.

ἀστροφεγγίζω Εὐβ. (Πλατανιστ.) ἀστροφεγίζω
Κρήτ. (Σητ.) ἀστρουφιγίζου Σάμ. ἀστρουβιγίζου Σάμ.
ἄστρουφεγίζω Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀστρο καὶ φέγγος.

Ἀστροφέγγω, ὁ ιδ., ἐνθ' ἄν.: Ἀστροφεγίζει καὶ θὰ
βροῦνε τὴ στράτα, ἄνε δὴνε χάσανε Σητ.

ἀστροφεγγίτης ὁ, ἀμάρτ. ἀσπροφεγγίτης Σύμ.
Ἐκ τῶν οὐσ. ἀστρο καὶ φεγγίτης. Τὸ ἀσπροφεγγί-
της κατὰ παρετυμ. πρὸς τὸ ἄσπρος.

Ὁ ἀστήρ ἔσπερος: Ἄσμ.

Με μιά κυρά ἔρτεν ἄδαρτε, σὰν τὸν ἀσπροφεγγίτη.

(ἄδαρτε = πρὸ ὀλίγου). Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀστρουλλας.

ἀστροφεγγίτσα ἡ, Ζάκ. Πελοπν. (Μεσσ.)
Ἐκ τῶν οὐσ. ἀστρο καὶ φέγγος καὶ τῆς καταλ.
-ίτσα.

Ἀστροφεγγιά 1, ὁ ιδ., ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ποιὸς ἦταν ποῦ τραγούδαγε ἐφῆς τὸ βράδυ βράδυ

ἔς τὸ φέγγω καὶ στήν ξαστεριά καὶ ἔς τὴν ἀστροφεγγίτσα;

Μεσσ.

ἀστροφέγγος ἐπίθ. Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀστρο καὶ φέγγος.

1) Ἀστροφεγγῆς ἐνθ' ἄν.: Ἀστροφέγγη νυχτιά Λεξ.
Δημητρ. 2) Οὐδ. ἀστροφέγγω οὐσ., ἀστροφεγγιά, ὁ ιδ.,
Λεξ. Δημητρ.

ἀστροφεγγοῦσα ἡ, Ἡπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστρο, τοῦ ρ. φέγγω καὶ τῆς καταλ.
-οῦσα ἢ ἐκ τοῦ ρ. ἀστροφέγγω καὶ τῆς καταλ. -οῦσα.

Ἀστροφεγγιά 1, ὁ ιδ.: Ἄσμ.

Τὴ νύχτα -ν- ἐκαλλίγωνε μὲ τὴν ἀστροφεγγοῦσα.

ἀστροφέγγω Λεξ. Βλαστ. ἀστροφέγω Πελοπν. (Λα-
κων. Μάν.) ἀστρουφέγου Σάμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστρο καὶ τοῦ ρ. φέγγω.

Ἀπροσ. φέγγει διὰ τῆς λάμψεως τῶν ἀστέρων, εἶναι
ἀστροφεγγιά ἐνθ' ἄν.: Ἀστροφέγει ἔξω Λακων. Ἀστροφέγει
κ' ἦρθα αὐτόθι. Ἀστροφέγει καὶ βλέπω νὰ φύγω Μάν.

ἀστροφώσιν τό, ἀμάρτ. ἀστροφώσ' Πόντ. (Ἄφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀστρο καὶ φώσιν.

Ἀστροφεγγιά 1, ὁ ιδ., ἐνθ' ἄν.: Μὲ τ' ἀστροφώσ' ἐλέ-
πουμε ἰθαὶ πορπατοῦμε Ἄφ. Ἀπόψ' ὅλον τὴ νύχταν μὲ
τ' ἀστροφώσ' ἐπορπάναμε (περπατούσαμε) Τραπ. Γοὺς τὰ
μεσάνυχτα εἴχαμε ἀστροφώσ' (γοὺς = ἔως) Χαλδ.

ἀστροφώτιστος ἐπίθ. ΔΜάργαρ. ἐν Ἀνθολ. Ἡ Ἀπο-
στολίδ. 228 ΓΞενοπ. Ἀφροδ. 183 ΑΠροβελ. Ποιήμ. 23
— Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστρο καὶ τοῦ ἐπίθ. *φωτιστός < φω-
τίζω.

Ὁ ὑπὸ ἀστέρων φωτιζόμενος ἐνθ' ἄν.: Κάτω ἀπὸ τὸν ἀ-
στροφώτιστο οὐρανὸ τοῦ Ἀγούστου ΓΞενοπ. ἐνθ' ἄν. || Ποιήμ.

Κ' οἱ οὐρανοὶ χαμήλωσαν οἱ ἀστροφώτιστοι

ΑΠροβελ. ἐνθ' ἄν.

Ἡθελα ἡ ἀγάπη σου | κρυφὰ νὰ μ' ἀσηκώσῃ

σὲ χῶρες ἀστροφώτιστες | π' ἄλλη νὰ βρῶ ζωὴ

ΔΜάργαρ. ἐνθ' ἄν.

ἀστροσιὰ ἡ, σύννηθ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀστροσία.

1) Ἡ ἔλλειψις στρώματος, κλίνης, τὸ νὰ κοιμᾶται τις
ἄνευ στρώματος σύννηθ. 2) Ἡ ἔλλειψις τάξεως ἐπὶ ἐπί-
πλων, οἰκίας κττ. Ἀθῆν.: Ἀστροσιὰ ποῦ τὴν ἔχει τὸ σπί-
τι της! Συνών. ἀσυγυρισιά.

ἀστροτα ἐπίρρ. σύννηθ. ἀστρουτα βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀστροτος.

Χωρὶς νὰ στρώσῃ τις τὴν κλίνην, τὴν τράπεζαν κττ.
ἐνθ' ἄν.: Ἐχω ἀκόμα ἔς τὸ σπῖτι ἀστροτα. Βιάζομαι νὰ γυρίσω
σπῖτι, γιατί ἔχω ἀστροτα σύννηθ. || Ἄσμ.

Πότι κοιμοῦμι ἀστρουτα κι πότι δὲν κοιμοῦμι
Μακεδ. (Πάγγ.)

ἀστροτος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Ἄφ. Σάντ. Τραπ.
Χαλδ. κ.ά.) ἀστρουτους βόρ. ἰδιώμ. ἀστρουτε Τσακων.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀστροτος.

1) Ὁ μὴ στρωμένος, ὁ μὴ ἡπλωμένος, ἐπὶ τάπητος,
στρωμνῆς κττ. κοιν. καὶ Πόντ. (Ἄφ. Σάντ. Χαλδ. κ.ά.):
Χαλὶ-στρώμα ἀστροτο. Κουβέρτες ἀστροτες κοιν. Συνών.
ἀνάπλωτος 2. β) Ὁ μὴ σχηματίσας στρώμα ἐπὶ τῆς
γῆς, ἐπὶ χιόνος σύννηθ.: Ἀστροτο τό'χει ἀκόμα ἔς τὸν κάμπο,
μὰ ἔς τὰ βουνὰ τό'στρωσε (ἐνν. ὁ καιρὸς τὸ χιόνι). γ) Ὁ
κατὰ τὴν ἐπίστρωσίν του μὴ ἐξομαλυνθεὶς σύννηθ.: Ἀστρο-
τος σουβᾶς. Ἀστροτη μπογιά. Ἀστροτο χαλίκι. 2) Ὁ
μὴ εὐτρεπισθεὶς δι' ἐπιστρώσεως μὲ τάπητας, καλύμματα
κττ., ἀσυγυριστος κοιν.: Δωμάτιο - ντιβάνι - σπῖτι ἀστρο-
το. β) Ὁ μὴ ἐτοιμασθεὶς δι' ἐπιθέσεως τῶν σκευῶν,
ἐπὶ τραπέζης σύννηθ.: Τὸ τραπέζι εἶναι ἀκόμα ἀστροτο σύννηθ.
|| Παροιμ. Κάλεσμα πολὺ καὶ τραπέζι ἀστροτο (ἐπὶ ἀπρο-
νοήτων) Λεξ. Δημητρ. 3) Ὁ μὴ ἐπιστρωθεὶς διὰ ξυλί-
νου ἢ λιθίνου δαπέδου, ἐπὶ οἰκίας, αὐλῆς, ὁδοῦ σύννηθ.
καὶ Πόντ. (Τραπ.) Τσακων.: Ἀστροτο ὑπόγειο. Ἀστροτος
δρόμος σύννηθ. Ἡ αὐλὴ ἀστροτον ἐν Τραπ. Ἀ τζέα ἐν ἄ-
στρουτε (ἢ οἰκία εἶναι ἀστροτη) Τσακων. 4) Ὁ μὴ σε-
σαγμένος, ἀσαμάρωτος, ἐπὶ ὑποζυγίου σύννηθ. καὶ Τσα-
κων.: Ἀλογο - γαιδοῦρι - μουλάρι ἀστροτο σύννηθ. Ἀστρουτε
μουλάρι Τσακων. Συνών. ξέστρωτος. 5) Ἀτακτος,
ζωηρὸς πολλαχ.: Ἀστροτο παιδί. 6) Ἐκεῖνος ὅστις δὲν
ἔστρωσε εἰς τὸ ἔργον του, δὲν ἐξοικειώθη ἀκόμη πρὸς
αὐτὸ ἐπαρκῶς, ἀδέξιος σύννηθ.: Ἀστροτος ἐργάτης. Ἀντίθ.
στρωμένος (ιδ. στρώνω). 7) Ὁ μὴ λειτουργῶν εἰσέτι
κανονικῶς ἐπὶ ἐργασίας, ἐπιχειρήσεως, μηχανήματος κττ.
πολλαχ.: Ἀστροτη δουλειά.

